

Володимир Тухлян

Дуже незвичним та навіть неймовірним для сучасної людини, яка сприймає лише те, до чого можна безпосередньо діткнутися, є екзорцизм. Це – вигнання злих духів з одержимої людини за допомогою молитви та певних обрядів. Ще кілька років тому чимало з нас мало нагоду поспілкуватися зі священником, який своїм невтомним служінням допомагав потребуючим, виганяючи злих духів та зцілюючи молитвою. Це – ієромонах Василь Вороновський. Своїм життям і діянням він неодноразово доводив: чудо – можливе!

Народився о.Василь Вороновський 6 травня 1929 року в с. Гумніська Буського району на Львівщині у родині селянина. Сім'я Вороновських виховувала трьох синів (ще троє померло в дитячому віці) і була надзвичайно побожною. Ще з раннього дитинства, завдяки матері Ксенії, Василько навчився читати й рахувати не тільки рідною мовою, але й німецькою та латинською. Окрім інтелектуального розвитку, батьки дбали і про релігійне зростання сина. Особистим прикладом вони прищепили в його серце любов до молитви, яка впродовж усього його життя була могутньою зброєю проти злих духів. Цю палаючу любов не змогли викоринити ані лукаві духи, ні атеїстичний режим, побої та глузування від сильних світу цього, арешти, хвороби й навіть удар під око людини, яка прийшла до сповіді. За такі труди о. Василь Вороновський отримав від Бога особливий дар – виганяти нечистих духів і бути лікарем людських душ і тіл. Адже написано: «Не радійте тому, що духи вам коряться, але радійте тому, що ваші імена записані на небі» (Лк 10, 20).

Ще маленьким хлопчиком він вибрав свій життєвий шлях. Коли йому було дев'ять років, отці-редемптористи проводили місії в селі Гумніська. Саме тоді, як згадує сам о. Василь, він вирішив стати священником-місіонером. «Як ті отці-місіонарі говорили проповіді і навертали, так і я вирішив посвятитися Богові. Може, навіть батьки хотіли, щоб женився, але я не мав потягу до женячки» . Однак розпочався довгий період радянського режиму, який перекреслив навчання у семінарії та всі мрії про місійне служіння, а на Львівському псевдособорі 1946 року взагалі було ліквідовано УГКЦ. Через офіційну заборону умови навчання зміщаються на підпільний рівень. В 1948 році Василь Вороновський поступає до Львівського державного університету ім. Івана Франка на факультет німецької

філології і разом з тим підтримує тісний контакт з греко-католицьким духовенством, навчаючись підпільно в семінарії. Як згадує сам отець: «Навчання [в семінарії] мені дуже подобалося. Я покликаний був до священства і міг ночами сидіти й студіювати. Це приносило мені неабияке задоволення». Коли йому виповнилося 30 років, єпископ Миколай (Чернецький) викликав його до себе і після екзамену з морального догматичного богослов'я призначив дату свячення на Благовіщення Пресвятої Богородиці (7 квітня). Але за декілька днів до свячень єпископ помер. Крім нього на той час не залишилося жодного єпископа, бо всі були по тюрмах. Однак через півроку Божою милістю був посланий владика Іван Слезюк, який 15 серпня 1959 року висвятив Василя Вороновського на священника. З цього моменту починається його ревне служіння Богові, для якого отець не жалів ані сил, ані здоров'я. Пізніше, за прикладом свого брата Юліана і батькового рідного брата Януарія, він вступає в монастир, проте не до отців-редемптористів, як колись йому хотілося, а до студитів, де архимандритом був підпільний єпископ Ніканор Дейнега.

Після свячень отець в будні дні вчителював, а по неділях їздив на села служити Службу Божу. В умовах атеїстичного режиму багато церков у Львівській області були закритими. Проте люди, які прагнули почути Слово Боже, з'єднатися з Христом в тайні Євхаристії, посповідатися, таємно відкривали храми. Бувало таке, що міліціонери, дізнавшись від «своїх» про приїзд отця, намагалися затримати його й арештувати. Така подія сталася в селі Суслові Самбірського району. Після Літургії парафіяни, дбаючи про священника, заховали його в домі партійника, в який міліціонери не наважились зайти.

За більш як 30 років підпілля отець побував у різних містах і селах. Люди з різних регіонів та областей кликали його, і він радо відкликався на їхні прохання часом навіть жертвуючи своїм життям, лише щоб спасти і привести до Бога інші душі. Отець ніколи не відмовляв, особливо хворим, які в особливий спосіб потребували священника. Як приїжджав, то найперше сідав сповідати. Бувало таке, що цілими ночами сповідав. За ніч, як згадує о. Василь, можна було висповідати від 120 до 150 людей, щоб ще встигнути вдосвіта відслужити Літургію і повернутися назад. А 15 серпня кожного року, в день священичих свячень, отець цілий день сповідав в катедральному храмі. Люди приїжджали з усіх куточків не тільки України, але й інших країн. «І не раз хотілося поїсти, відпочити, але через те, що ті люди подолали до мене стільки кілометрів, я не міг їм відмовити», – згадує отець .

За таке ревне служіння Господь нагородив отця Василя даром виганяти злих духів. «Вперше я відчув цей Божий дар у 1961 році. На хуторі Фінна поблизу Крехова на Львівщині одна жінка попросила мене прочитати молитви над дитиною, яка вночі прокидалася, кричала. Хворій молитва допомогла, і відтоді до мене почали звертатися люди. Очевидно, багато залежить не лише від того, хто читає молитви, сама людина мусить мати сильну віру в Бога, сподіватися лише на Бога», – розповідає о. Василь . А в 1976 році владика Василій (Величковський) дає йому благословення на читання екзорцизмів.

Досвід 46-ти років священства привів отця до думки, що однією з причин, через які людину опановує злий дух, є погана сповідь. «Нині чимраз більше людей хворіє. Дух занепадає. Колись так людей багато духом опанованих не було. Я не зустрічав, щоб так в хаті товклося, не давало спати, як тепер є» . Часом при шлюбі соромляться сказати, що жили подружнім життям до вінчання, або замовчують гріх, соромляться признатися в нечистоті, розпусті, перелюбі. І це не дивно, тому що ворог нашого спасіння, як навчає

святий Іван Ліствичник, «перед гріхом вселяє думку, що Бог чоловіколюбний, і що Він простить. Але якщо почнемо спостерігати за підступом бісів, то побачимо, що після вчинення гріха вони показують нам Бога правильним і невблаганним суддею» . І через таку сповідь людей опановує злий дух. Всі сповіді, на яких не було щирого зізнання в гріхах, є святотатськими. Апостол Павло в Посланні до Коринтян застерігає: «Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу» (1 Кор 11, 28), а коли «той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є. Ось чому у вас багато недужих та хворих, а чимало й умирають» (1 Кор 11, 29-30). Саме таких людей диявол опановує. Відтак з'являється страх не тільки йти до сповіді, але й навіть до церкви. Людині, опанованій злим духом, важко наблизитися до місця Дому Господнього.

Що потрібно для того, щоб звільнитися від злих духів? Найперше – щиро посповідатися. Важливо розуміти, що перед нами Живий Бог в особі священника. Отцеві вистачить духовності, щоб після почутих гріхів не змінити думку або комусь розказати. Всі ці соромні думки викликає диявол, боячись людської переміни. Бо що стається під час Тайни Покаяння? Як навчає отець Романо Гвардіні, «Бог повертає до себе людину з усіма її вчинками, які вона зробила. Після такого батьківського повертання виникає нова і безневинна людина. Не те, що Бог перестав дивитися на провину, її просто нема» . Окрім сповіді важливо також молитися, носити на грудях освячений хрест, вервечку, пити свячену воду, яка проганяє злих духів, натирати нею тіло при недугах. І головне – не занепадати духом, а молитися, щоб діялася Божа воля.

Одного разу якась жінка прибігає до отця і говорить плачучи, що чоловік покинув її з трьома маленькими діточками. Що робити? Отець порадив молитися дев'ятницю, піти до сповіді і причастя у першу суботу місяця та покластися на Божу волю. Через п'ять місяців жінка прийшла дякуючи отцеві за відновлену сім'ю.

Його відкритість до людей, щира готовність допомогти в життєвих ситуаціях захоплювала простих людей, спонукала зустрітися з Живим Богом. Ієромонах Василь (Володимир) Вороновський був не тільки людиною дії, але, в першу чергу, молитви. Він став тим, ким є, завдяки тому, що все життя активно священнодіяв. В 2010 році – прийняв Велику Схиму з рук рідного брата преосвященного владика Юліана (Вороновського) з іменем Василій, а 31 липня 2010 року – переставився до Господа. Приклад отця і до сьогодні демонструє нам справжню посвяту Богові і спонукає завжди ставити його на перше місце у своєму житті.

Володимир ТУХЛЯН. Отець Василь (Володимир) Вороновський – священник-екзорцист, котрий виганяв злих духів // СЛОВО № 1 (69) 2017